

Euroopa majandus- ja sotsiaalkomitee arvamus teemal “Ettepanek: Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv, millega muudetakse direktiivi 98/71/EÜ disainilahenduste õiguskaitse kohta”

KOM(2004) 582 lõplik — 2004/0203 (COD)

(2005/C 286/03)

Nõukogu otsustas 6. detsembril 2004 konsulteerida Euroopa majandus- ja sotsiaalkomiteega vastavalt EÜ asutamislepingu artiklile 95 järgmises küsimuses: “Ettepanek: Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv, millega muudetakse direktiivi 98/71/EÜ disainilahenduste õiguskaitse kohta”.

Komitee juhatus tegi ühtse turu, tootmise ja tarbimise sektsioonile ülesandeks valmistada ette komitee arvamus kõnealusel teemal. 20. aprilli 2005. aasta koosolekul lükkas ühtse turu, tootmise ja tarbimise sektsioon tagasi hr Ranocchiari poolt esitatud arvamuse eelnõu.

Arvestades kõnealuse töö kiireloomulisust, määras Euroopa majandus- ja sotsiaalkomitee hr Ranocchiari pearaportööriks 418. täiskogu istungil, mis toimus 8. –9. juunil 2005 (8. juunil). Arvamuse eelnõu lükati tagasi ja kiideti heaks käesolev vastuarvamus, mille esitasid hr Pedago Liz ja hr Steffens. Vastuarvamus võeti vastu 107 poolt- ja 71 vastuhäälega, erapooletuks jäi 22.

1. Sissejuhatus — probleemi taust

1.1 Kõnealune direktiivi ettepanek taotleb direktiivi 98/71/EÜ muutmist. Muudatuse eesmärk on välistada võimalus kehtestada Euroopa Liidu piires disainilahenduste õiguskaitse mitmeosaliste toodete komponentide osas kolmandate isikute vastu (sõltumatud tarnijad), kes toodavad, kasutavad ja/või müüvad selliseid “koostisosi, mida kasutatakse mitmeosalise toote remontimiseks, et taastada toodete algne välimus”.

1.2 Kõigist direktiivi reguleerimisalasse kuuluvatest sektoritest (elektrilised kodumasinad, mootorrattad, kellad jne) mõjutaks ettepanek kindlasti kõige rohkem autotööstust.

1.3 Direktiivile eelnes 98/71/EÜ (edaspidi “direktiiv”) komisjoni poolt avaldatud roheline raamat tööstusdisainilahenduste õiguskaitse kohta, milles sisaldus lisaks antud teema ulatusliku uurimise tulemustele ka ettepaneku eelnõu projekt direktiivi kohta, mille teemaks on liikmesriikide seadusandluse lähendamine, ja ettepaneku eelnõu projekt määruse kohta.

1.4 Rohelises raamatus käsitleti ka küsimust, kas tuleks kaitsta ka mitmeosaliste toodete komponente, eriti ühendusdetailide kahe koostisosade vahel. Rohelises raamatus sätestati, et komponente, mis iseenesest vastavad kaitse kriteeriumidele, tuleb kaitsta, täpsustades seejuures, et kaitse alt tuleb välja jätta need olulised tunnused (“liidesed” või “vastastikused ühendid”), “mida on tingimata vaja toota täpse kuju ja mõõtmetega, et komponent sobiks mitmeosalisel tootesse, mille jaoks ta mõeldud on, või et toodet saaks ühendada teise tootega”.

1.5 Direktiivi ettepanekus⁽¹⁾, mille komisjon esitas ametlikult 1993. a. detsembris, kinnitati, et mitmeosalise toote komponenti võib samuti kaitsta, kui see iseenesest täidab kaitse

nõuded, s.t on piisavalt “uudne” ja “eristatav” (artikkel 3), samas rõhutati, et “liideseid” või “vastastikuseid ühendusi” ei ole võimalik kaitsta (artikli 7 lõige 2).

1.6 Ettepanekus sisaldus veel teinegi oluline säte, mille kohaselt ei saa disainilahenduste kaitsmiseks ettenähtud ainuõigusi kasutada kolmandate osapoolte vastu, kes kasutasid (kopeerisid) seda lahendust kolm aastat pärast disainilahendust sisaldava mitmeosalise toote turulelaskmist, eeldusel, et lahendus sõltus mitmeosalise toote välimusest ja kasutamise (kopeerimise) eesmärk oli “võimaldada parandada mitmeosalist toodet, et taastada selle algne välimus” (artikkel 14). Praktikast löi see tähtsa disainilahenduste kaitse alase erandi varuosade või remondi jaoks (“varuosade erand” ehk “remondiklausel”).

1.6.1 1993. aasta direktiivettepaneku kõnealuse aspekti kohta otsustas Euroopa majandus- ja sotsiaalkomitee 6. juuli 1994. aasta arvamuses (toimik IND/504, raportöör hr PARDON) muuhulgas järgmist:

1.6.1.1 Nagu kõik muud tööstusomandi õigused, toob ka disainilahenduste õiguskaitse kaasa ainuõigusi (monopoolseid õigusi). Siiski puudutab disainilahendusega seotud monopoolne õigus ainult toote väliskujundust (disaini), mitte toodet ennast.

1.6.1.2 Disainilahenduste õigused annavad seega vormiga, mitte tootega seotud õiguse. “Kella disainilahenduse õiguse kaitse ei takista konkurentsi kellade turul” (komisjoni määruse ettepaneku seletuskirja punkt 9.2).

1.6.1.3 Remondiklauslis nimetatud varuosade puhul (nt poritiiva või esitulede puhul) on see teisiti. Antud varuosade vormi, nende disaini ei tohi asendatava originaaltootega võrreldes muuta.

⁽¹⁾ EÜT C 345, 23.12.1993.

1.6.1.4 Seega toob disainilahenduste kaitseõiguste laiendamine nendele varuosadele kaasa tootemonopoli tekkimise varuosade turul. Disainilahenduste õigused varu-poritiivale või varu-esituledele välistavad igasuguse konkurentsi nende toodete vallas.

1.6.1.5 See on vastuolus disainilahenduste õiguskaitse olemusega, mille sisulise ja sihipärase kehtestamise õigus on seadusandjal.

1.6.1.6 Remondiklausel sätestab järgmist: see võimaldab disainilahenduste õiguste omandamist ja kaitset seal, kus neid õigusi süstemaatiliselt rakendatakse; klausel keelab antud õiguste teostamise vaid seal, kus neid pole võimalik süstemaatiliselt rakendada (nagu näiteks remondi valdkonnas). Sel viisil takistab kõnealune klausel monopolide tekkimist, konkureerivate pakkujate turult välja tõrjumist ja seda, et ainus pakkuja tarbijatele hindu dikteerib.

1.6.1.7 Samal ajal takistab antud klausel ka monopolide lisatasude tekkimist. Sest kui disainilahenduste õiguste kaitset laiendatakse varuosadele, siis langeb ära disainilahenduste litsentsitasude toimimise vältimatu eeltingimus, milleks on valikuvõimaluse olemasolu ja tarbijate võimalus tegutseda oma eelistustest lähtuvalt.

1.6.1.8 Majandus- ja sotsiaalkomitee toetab seega komisjoni ettepanekus sisalduvat remondiklauslit.

1.7 Kõnealune erand ehk remondiklausel vastas teataval määral kindlate tööstussektorite nõuetele, sealhulgas autoosi järeletegeva tööstuse omadele ning eriti avariiliste osade tootjate omadele. Need "sõltumatud tarnijad" olid varemgi püüdnud olemasolevate õigusaktide piires saavutada disainilahenduste kaitse erandit, pöördudes, olgugi tagajärjetult, Euroopa Kohtusse (vt CICRA Renault' vastu ⁽²⁾ ja Volvo Vengi ⁽³⁾ vastu).

1.8 1993. a. direktiivi ettepaneku remondiklauslit kohta kritiseerisid nende tööstussektorite esindajad, kelle huvid lahkesid (või olid vastuolus) sõltumatute varuosade tootjatega — teiste sõnadega autotootjad. Komisjon püüdis seepärast rakendada uut lähenemist, ehk kolmandad osapooled, kes on huvitatud antud mitmeosalise toote disaini kopeerimisest toote remondi otstarbel, võiksid seda teha kohe (ootamata ära kolme aasta möödumist mitmeosalise toote enda turule laskmisest), kui nad maksavad "õiglast ja mõistlikku tasu" (artikkel 14).

1.9 Kuid "õiglane ja mõistlik tasu" ei tundunud alguses vastuvõetavana ei sõltumatute tootjatele ⁽⁴⁾ ega disainilahenduste õigusi valdavatele autotootjatele ⁽⁵⁾.

⁽²⁾ Kohtuasi 53/87, 5.10.1988 otsus.

⁽³⁾ Kohtuasi 238/87, 5.10.1988 otsus.

⁽⁴⁾ EÜT C 142, 14.5.1996.

⁽⁵⁾ R. Hughes, (ECAR õigusnõustaja) "Disainilahenduste õiguskaitse", 1996; ja Euroopa autoosade- ja remondituru vabaduse kampaania pressiteated (1 kuni 6), 1996.

⁽⁶⁾ ACEA, "Kommentaarid tööstusdisaini alaste lahenduste direktiivi ettepaneku kohta", (viide 97000622) ja "Autoosade disainilahenduste õiguskaitse võtmeküsimused", (viide 97000517).

1.10 Põhimõttelised eriarvamused ilmneseid ka nõukogu ja Euroopa Parlamendi kaasotsustamismenetluse käigus; seega tuli algatada lepitusmenetlus, mis 1998. aasta septembris lõppes sellega, et praktiliselt loobuti liikmesriikide õigussüsteemide ühtlustamisest selles vallas; nii "külmutati" (erialakeeles "freeze plus") liikmesriikide olemasolevad sätted ja probleemi lahendamine lükati hilisemaks ajaks.

2. Direktiivi 98/71/EÜ ⁽⁷⁾ koostisosi puudutavad sätted

2.1 Direktiivi tingimuste kohaselt võib kaitstav "disainilahendus" puudutada "toote või selle osa välimust" (artikli 1 punkt a).

2.2 Koostisosade disainilahendused võivad samuti kaitstud olla, kui nad vastavad kõigile toote kaitse nõuetele: nad peavad olema uudsed ja eristatavad (artikkel 3 lõige 2). Kuid koostisosa disainilahendust peetakse õiguskaitse alla kuuluvaks ainult juhul kui:

- a) kui koostisosa on pärast mitmeosalisse tootesse paigutamist selle tavakasutuse ajal nähtav ning
- b) selles ulatuses, mil koostisosa kõnealused nähtavad tunnused vastavad eraldivõetuna uudsuse ja eristatavuse nõuetele (artikli 3 lõige 3).

"Tavakasutus" artikli 3 punkti a mõistes tähendab kasutamist lõppkasutaja poolt ega hõlma hooldust, teenindust ega remonti (artikli 3 lõige 4).

Praktikas tähendab nende sätete rakendamine autotööstusele seda, et ükski "kapotialustest" komponentidest ja koostisosadest, mis pole auto tavakasutuse puhul nähtavad (näiteks mootori silindripea välimus), ei kuulu disainiõiguse kaitse alla.

2.3 Koostisosade disaini osas ei anna disainilahenduse õigus kaitset "toote nendele välistunnustele, mis tulenevad üksnes selle tehnilisest otstarbest" (artikli 7 lõige 1)). Samuti ei kaitsta disainilahenduse õigus "toote nendele välistunnustele, mida on tarvis reprodutseerida täpselt sama kuju ja suurusega selleks, et [...] toodet saaks mehaaniliselt ühendada teise tootega või paigutada viimase sisse, ümber või külge" (artikli 7 lõige 2). Üks järeldusi autotööstuse jaoks on näiteks see, et kaitseraua või tahavaatepeegli kuju võidakse disainiõigusega kaitsta, kuid osa kinnitamiseks vajalike detailide disaini kohta see ei kehti.

⁽⁷⁾ EÜT L 289, 28.10.1998.

2.4 Lõpuks tuleb meeles pidada, et:

2.4.1 direktiiv sätestab, et komisjon peab kolm aastat pärast rakendamise kuupäeva (st 2004. aasta oktoobriks) esitama analüüsi direktiivi mõjude kohta ühenduse tööstuse jaoks, eriti mis puudutab mitmeosaliste toodete ja koostisosade tootjaid, ning tarbijate, konkurentsi ja siseturu toimimise jaoks. Hiljemalt aasta pärast seda kuupäeva (st 2005. aasta oktoobriks) peab komisjon tegema Euroopa Parlamendile ja nõukogule ettepaneku direktiivi siseseviidavate muudatuste kohta, mida on vaja mitmeosaliste toodete koostisosade siseturu väljakujundamiseks, ning muude vajalikuks peetavate muudatuste kohta (artikkel 18);

2.4.2 direktiivi muudatuse vastuvõtmiseni peavad liikmesriigid "jätma jõusse olemasolevad õigusnormid, mis on seotud mitmeosalise toote remondil selle esialgse välimuse taastamiseks kasutatava koostisosa disainilahenduse kasutamise, ning kehtestavad nende sätete muudatusi ainult kõnealuste osade turu liberaliseerimise eesmärgil" (artikkel 14 — üleminekusätted, millele eespool viidati kui "freeze plus" sättele). Praeguseks on kõik liikmesriigid direktiivi oma siseriiklikku õigusesse üle võtnud. 25 liikmesriigist koosnevas Euroopa Liidus on üheksa riiki (Belgia, Ungari, Iirimaa, Itaalia, Läti, Luksemburg, Holland, Hispaania ja Ühendkuningriik) remondiklausli mingil kujul rakendanud, aidates sellega kaasa "liberaliseerimisele", kuid enamik (16 liikmesriiki) laiendavad õiguskaitset ka varuosadele ja remontimisel asendatavatele osadele.

2.4.3 Järelturu liberaliseerimise kohta on disainilahenduste õiguskaitset käsitleva 12. detsembri 2002 määruse (EÜ) nr 6/2002 artikli 110 lõikes 1 juba sätestatud järgmist: "[...] ühenduse disainilahendusena [ei ole] kaitstav mitmeosalise toote koostisosa moodustav disainilahendus, mida on [...] kasutatud selle mitmeosalise toote parandamisel tema esialgse välimuse taastamiseks."

2.4.4 Komisjoni 31. juuli 2002. aasta määrus (EÜ) nr 1400/2002, mis käsitleb vertikaalkokkuleppeid ja kooskõlastatud tegevust mootorsõidukisektoris, taotleb sama eesmärki, ei vaidlusta aga komisjoni uue ettepaneku vajadust.

3. Direktiivi ettepaneku sisu

3.1 Ettepaneku regulatiivne sisu on küllaltki sirgjooneline. Selles väidetakse, et direktiivi 98/71/EÜ 14. artiklit (üleminekusättet) tuleb muuta, sätestades tegelikult, et kaitset ei saa rakendada disainilahendustele, mis puudutavad mitmeosalise toote koostisosi, mida kasutatakse mitmeosalise toote parandamiseks, et taastada selle algne välimus. Sisuliselt on see "vaba remondi klausel esimesest päevast", mida mõned huvitatud osapooled on ammu taotlenud, nagu eespool nägime.

3.2 Ettepaneku preambulas on kirjeldatud täieliku, kohese ja tasuta liberaliseerimisrežiimi peamisi põhjuseid:

- disainilahenduste kaitse ainus eesmärk on ettepaneku kohaselt "anda ainuõigused toote välimusele, mitte monopol toote kui sellise üle";

- disainilahenduste kaitsmine, millele pole alternatiive, viiks tootemonopoli tekkimiseni; niisugune kaitse kujutaks endast disainilahenduste kaitse sätete kuritarvitamist;

- kui kolmandatel osapooltel võimaldatakse toota ja müüa varuosi, siis konkurents säilib;

- kui aga disainilahenduste kaitse laieneb varuosadele, siis "sellised kolmandad osapooled rikuvad neid õigusi, konkurents kaob ja disainilahenduste õiguse valdajale antakse faktiliselt tootemonopol".

3.3 Rõhutatakse ka, et praegu on liikmesriikide disainilahenduste alastes õigusaktides erinevusi, mis seavad ohtu siseturu toimimise ja võivad moonutada konkurentsi.

3.4 Seletuskirjas sisaldub veel üksikasjalikke põhjusi, mis sisuliselt kordavad või võtavad kokku EIA ja vaid osaliselt EPEC-i aruande järeldused. Kokkuvõttes pakuks erinevate käsitletud valikute hulgas rea eelseid, omamata kahjulikke kõrvalmõjusid, ainult liberaliseerimine. See parandaks siseturu toimimist ja ergutaks konkurentsi järelturul. Peale selle langeksid tarbijahinnad ning loodaks väikese ja keskmise suurusega ettevõtetele võimalusi ja töökohti (punkt 2.2, lk 8).

3.5 Ülejäänud valikud ei oleks seevastu soovitatavad peamiselt järgmistel põhjustel:

- Kehtiva olukorra ehk *status quo* säilitamine olukorras, kus eri riikide õigusaktides on erinevusi, takistaks siseturu väljakujundamist;

- lühiajaline kaitse võib võimaldada õiguste valdajatel sel perioodil hindu tõsta (selle väite toetuseks pole esitatud konkreetset teavet);

- volitamise süsteem, mis võimaldaks kolmandatel osapooltel kasutada rahalise hüvitise eest teiste osapoolte disainilahendusi, tekitaks probleeme, mis on seotud õiguste valdamise tõendamise, õiglase hüvitise summa kindlaksmääramise ja lõpuks kolmandate osapoolte valmisolekuga maksta;

- kahe eelneva süsteemi kombinatsioon, s.t lühiajaline kaitseperiood ja hüvitiste süsteem järgnevatel perioodidel toob endaga kaasa suhteliselt kõrged kulud ja tõenäoliselt teeksid vähesed sõltumatud tarnijad vajalikke investeeringuid (vrd. õigusaktile lisatav finantselgitus, punkt 5.1.2, lk 19).

4. Kommentaarid tehniliste aspektide kohta

4.1 Juba korduvalt nimetatud EPECi aruanne (punkt 3.7) mõnab, et järeletehtud varuosad ei saa tagada originaalvaruosadega võrdset kvaliteeditaset. Põhjuseks on see, et sõltumatutel tarnijatel pole autotootjatega võrdsed võimalusi töötlemise, kvaliteedi ja tehnoloogia osas.

4.2 Tänapäeva mootorsõidukid on individuaalsete tehnoloogiliselt keerukate komponentide (näiteks kõrgekvaliteedilised terasdetailid) kokkupanemise keerukas tulemus, mille tehniliste omaduste hulka ei kuulu ainult kooste kuju ja suurus, vaid ka kvaliteet (kasutatavad keevitus- ja liimimistehnoloogiad) ja materjalid. Seetõttu võivad mitteoriginaalosaad oma omaduste poolest erineda originaalosaadest.

4.3 Tüübikinnitust ootavad autod allutatakse reale frontaal- ja külgnägemise katsetele, et kontrollida nende vastavust konkreetsetes direktiivides esitatud nõuetega, mis puutuvad autos viibivate inimeste kaitset kokkupõrke korral. Neid täiendab äsjane direktiiv jalakäijate kaitse kohta, mille eesmärk on parandada jalakäijate kaitset otsasõidu korral. See direktiiv kohustab autotootjaid projekteerima auto esiosa vastavalt etteantud ohutusnõuetele ning viima läbi vastavad avariikatsesid.

4.4 Seevastu sõltumatud varuosade tarnijad ei pea teostama turule saadetavate osade eelnevaid tehnilisi katsetusi, kuni pole klauslit individuaalsete autoosade tüübikinnituse süsteemi osas, millest erandi moodustavad "sõltumatud tehnilised ühikud". Autode puhul puudutab see aknaklaase, tahavaatepeegleid, esi- ja tagatulesid. Teiste osade osas (kapotikaas, kaitseraud jne.) turulelaskmisele eelnevate tehniliste katsetuste nõue puudub ja järelikult puudub ka kindlus, et neil on samad omadused kui originaalosadel. Sõltumatud tarnijad peavad järgima ainult üldisi ohutusstandardeid ning vastutavad ainult tootevigadest tulenevate kahjude eest.

4.5 Kuid ettepanek tundub olevat vastuolus ka teise olulise, autode vananemist käsitleva direktiiviga (kasutuselt kõrvaldatud sõidukite direktiiv). See kohustab autotootjaid eemaldama autoosadest raskemetallid ning ära näitama, milliseid aineid osad sisaldavad, et hõlbustada taaskasutamist. Tootjatele nõutakse ka autode sellist projekteerimist, et neid oleks kasutuse lõpetamisel hõlpsam demonteerida ja seejärel taaskasutusele võtta. Kuna sellised kohustused ei kehti mitteoriginaalosaliste tootjatele, on tundmatut päritolu varuosade (nagu kaitseraud) puhul võimalik oht, et kasutusest kõrvaldamise tsükkel ei saa normaalselt toimuda, mis võib mõjuda tagasilöögina keskkonnale ja kasvatab kulusid.

4.6 Komisjon väidab õigusega, et disainilahenduste kaitse eesmärgiks on hüvitada disainilahenduse loojale intellektuaalne töö ning kaitsta toote väärtust, kuid mitte selle tehnilist funktsiooni või kvaliteeti (vt direktiivi ettepanek, seletuskiri, punkt 2.3). Seega on disainilahenduste kaitse ja turvalisus kontseptuaalselt erinevatel tasanditel. Ei tohi aga jätta ka arvestamata, et komisjoni ettepanekus sisalduv liberaliseerimine võib praktikas viia selleni, et nende koostisosade hulk, mida punktis 4.3 nimetatud testi abil piisavalt ei kontrollita ja mis ei vasta kasutuselt kõrvaldatud sõidukite direktiivi nõuetele, hakkab turul suurenema. Seega tuleks peale väidetavate eeliste, mida komisjoni liberaliseerimine seoses konkurentsi tõhustamisega väideta-

valt tarbijatele kaasa toob, võtta arvesse ka tarbijate suuremaid riske.

5. Lõppmärkused ja soovitused

5.1 Euroopa majandus- ja sotsiaalkomitee kinnitab oma juba mitmetes arvamustes väljaöeldud seisukohta, et intellektuaalse omandi õigused omandavad äritehingutes järjest suuremat osatähtsust; nende hulka kuulub ka disainilahenduste õiguskaitse kui tehniliste uuenduste põhielement, samuti sellest tulenev võltsingute vastu võitlemise vajadus.

5.2 Komitee kinnitab oma seisukohta, et disainilahenduse õiguse valdajale antud monopoolne õigus puudutab ainult toote väärtust, mitte toodet ennast kui niisugust.

5.3 Seega kinnitab komitee oma juba varasemates arvamustes väljaöeldud hoiakut, et disainilahenduste õiguskaitse laienemine remondiklausli alla kuuluvatele varuosadele looks järelturul tootemonopoli, mis oleks vastuolus disainilahenduste õiguskaitse tegeliku mõttega.

5.4 Pealegi lubab direktiiv 98/71/EÜ erinevate ja isegi vastuoluliste siseriiklike õigussätete säilitamist ning hiljutise Euroopa Liidu laienemisega lisandus veelgi erinevaid siseriiklike õigussätteid, ning seda Euroopa turu jaoks eriti olulise majandusharu eriti olulises valdkonnas.

5.5 Komisjoni ettepanekuga taotletakse seega siseturu lõpuleviimist selles valdkonnas ja siseriiklike süsteemide üksteisele lähendamist, liberaliseerides õiguskaitse alla kuuluvate disainilahenduste kasutamist (järelturul) mitmeosaliste toodete remondi ja nende algse väärtuse taastamise eesmärgil.

5.6 Komitee toetab komisjoni ettepanekut, kuna loeb seda muude algatuste osaks, mis on tema heakskiidu juba leidnud, ning kõnealune ettepanek võib elavdada konkurentsi, alandada hindu ja luua eelkõige VKE-dele uusi töökohti.

5.7 Komitee käsitlese järgi oleks komisjoni ettepanekut siiski võimalik parandada, tõendades selgemini ja põhjalikumalt selle kooskõla TRIPS-lepinguga, selgitades paremini selle mõjusid tööhõivele ja eelkõige tagades tarbijatele mitte ainult nende niigi olemasoleva õiguse teabele, vaid ka jättes kahjustamata nende valikuõiguse, mis puudutab otseselt sõltumatute tootjate toodete ohutust ja usaldusväärsust ja kaudselt niisuguste koostisosade mitmeosaliste toodete (eelkõige sõiduaudode) remondiks kasutamise tagajärgi seoses jääkväärtuse ja kaudsete kuludega (nt kindlustusmaksed).

Brüssel, 8. juuni 2005

Euroopa majandus- ja sotsiaalkomitee

president

Anne-Marie SIGMUND